

Č. j.:
MHMP 189814/2026
Sp. zn.:
S-MHMP 125499/2026

Vyřizuje:
Mgr. Martin Sušický

Počet listů/příloh: -/0
Datum:
06.03.2026

Rozhodnutí

Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskosprávní (dále jen „Magistrát“) jako odvolací správní orgán věcně příslušný podle § 89 odst. 1 a § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanovením § 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), na základě odvolání obviněné právnické osoby **Metronome Production s.r.o.**, se sídlem Terronská 873/3, Praha 6 (dále jen „obviněná“), zastoupené Mgr. Annou Koller, advokátkou se sídlem Senovážné náměstí 1464/6, Praha 1, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru správních agend, ze dne 5. 1. 2026, č. j. MČ P7 002823/2026/OSA/KV (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se napadené rozhodnutí ruší a věc se vrací k novému projednání Úřadu městské části Praha 7.

Odůvodnění:

Napadeným rozhodnutím byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měla dopustit „z nedbalosti“ tím, že „*ve dnech 20. 6. 2025 a 21. 6. 2025 v době po 22 hodině v areálu Výstaviště Praha, Praha 7, nezajistila, aby nedocházelo konaným hudebním festivalem k rušení nočního klidu reprodukovanou hlasitou hudbou*“, tedy porušila noční klid.

Podle ust. § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích byl obviněné za tento přestupek uložen správní trest pokuta 12 000 Kč a podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona jí byla uložena povinnost nahradit paušální částkou 2 500 Kč náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala obviněná v zákonné lhůtě odvolání. Namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť nesplňuje podmínky § 68 odst. 3 správního

řádu. Je namítán také nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a vady dokazování. Namítány jsou vady výrokové části rozhodnutí, jakož i nesprávné posouzení liberačních důvodů. Podle obviněné nebyla respektována zásada ochrany práv nabytých v dobré víře a jejich oprávněných zájmů.

Konkrétně obviněná namítla, že rozhodnutí obsahuje celou řadu velmi závažných rozporů a pochybností ohledně skutkových zjištění. V rozhodnutí jsou pouze deklarovány závěry správního orgánu, aniž by byly podloženy relevantními zjištěními a přezkoumatelným hodnocením důkazů. Obviněná od počátku řízení popírá, že by se dopustila přestupku. K tomu navrhovala provedení konkrétních důkazů. Všechny návrhy na doplnění dokazování však správní orgán odmítl pouze s obecným vyjádřením. Tvzení správního orgánu, že svědci navržení k výslechu by pouze potvrdili skutečnosti zaznamenané hlídkami policie či nezpochybnitelnými videozáznamy, je podle obviněné předčasné a nepřiléhavé. Obviněná správnímu orgánu vytkla, že v rozporu se zásadou vyšetřovací nevyslechl svědky a neprovedl místní šetření na místech, ze kterých policie evidovala stížnosti. Dokazování provedené správním orgánem neumožňuje vyvodit spolehlivé závěry k otázkám, zda zvuk vnímaný oznamovateli v různých lokalitách skutečně vycházel z hudební produkce v areálu Výstaviště, zda šlo o intenzitu a charakter zvuku odpovídající rušení nočního klidu ve smyslu tohoto přestupku, jak dlouho případné rušení trvalo a zda bylo kontinuální. Správnímu orgánu je vytýkáno, že neprovedl ani výslech policistů, kteří měli údajně rušení nočního klidu potvrdit. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že „*toto potvrdili i policisté z několika hlídek*“, ale není již uvedeno, kteří policisté a které konkrétní skutečnosti potvrzovali, jakým způsobem a kdy, což činí napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným, neboť nelze zjistit, o jaké důkazní podklady se skutkový závěr opírá.

Obviněná dále namítla nepřipustnost dokazování protokolem odborného měření akustické laboratoře, neboť výsledky akustického měření vyjádřenými v decibelech nelze prokázat porušení nočního klidu v přestupkovém řízení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (6 As 44/2014-88) nelze na problematiku hluku z veřejné hudební produkce aplikovat nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Správnímu orgánu je navíc vytýkáno, že ani nepřizval odborníka k vysvětlení metodiky, podmínek, měřících míst a interpretaci výsledku akustického měření. Správní orgán podle obviněné nemůže garantovat správnou interpretaci tohoto technického dokumentu.

K vadám dokazování obviněná dále namítla, že správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel i ze stížností ze dne 22. 6. 2025, kdy se festival nekonal. V tento den mělo rušení nočního klidu oznamovat šest lidí, jejichž jména se shodují se jmény oznamovatelů z 21. 6. 2025. Podle obviněné tito svědci měli instrukce od oznamovatele. Oznámení činily stejné osoby z různých míst Prahy, což budí pochybnosti o těchto podnětech. K oznámení [REDAKCE] namítla, že tato osoba dlouhodobě vystupuje s cílem fakticky zamezit konání veřejných venkovních akcí na území Prahy a využívá sociální sítě k vyvíjení veřejného tlaku a k diskreditaci pořadatelů kulturních akcí i jednotlivých úředních osob a institucí. Proto je namístě, aby správní orgán při hodnocení oznámení od této osoby postupoval zvláště obezřetně a důsledně ověřoval jejich věcný základ, zejména věrohodnost důkazních prostředků.

Oznámení na údajné rušení nočního klidu ani nejsou ve spise zachycena a řádně provedena jako důkaz ve formě svědeckých výpovědí, nýbrž toliko jako obsah úředních záznamů, které samy o sobě nemohou nahradit dokazování výsledkem oznamovatelů. Obviněná také zdůraznila, že na řadu oznámení policejní hlídka na místo vůbec nedorazila nebo po příjezdu uvedla, že již žádný hluk nezaznamenala.

Lokality, ze kterých byla většina oznámení činěna, ani nejsou v bezprostředním okolí areálu Výstaviště, jsou v prostředí zatíženém dopravou a dalším městským ruchem, což správní orgán

nevzal v potaz. V řízení nebylo ověřeno, zda a jak je z těchto míst vůbec možné vnímat zvukovou produkci z areálu Výstaviště. Šetření na místě měl správní orgán podle obviněné učinit také proto, aby i od dalších obyvatel dotčených lokalit zjistil, zda hudbu z festivalu slyšeli a zda ji považovali za rušení nočního klidu. V té souvislosti obviněná poukázala na skutečnost, že z bližšího okolí konání festivalu byla učiněna pouze 4 oznámení za oba festivalové dny. K videozáznamům souvisejícím s těmito oznámeními obviněná namítla, že na nich není patrný žádný hluk, resp. hluk je pouze z projíždějících automobilů – hlučnost místní dopravy na jednom videu konstatuje i policista. K videozáznamu pořízenému při prověření jediného oznámení z blízkosti konání festivalu z adresy Oveňská 80/39 obviněná namítla, že na něm ani není obsažena zřetelně identifikovatelná hudební produkce, slyšitelné jsou jiné zvukové složky. U videozáznamů doložených oznamovatelem [REDAKCE] obviněná poukázala na omezenou ověřitelnost okolností jejich pořízení, včetně místa a času. Navíc i na jednom z těchto videozáznamů jsou daleko hlasitější hlasy z ulice. K videozáznamům obviněná namítla, že pokud oznamovatelé popisovali výrazné dunění či hlasitou hudbu, avšak na záznamu takový zvuk není zřetelně zachycen nebo je překryt jinými zdroji (dopravou a mluvou), jde o rozpor, který měl být správním orgánem vyjasněn doplněním dokazování, případně neměl být brán v potaz jako podklad rozhodnutí.

Běžné video neumožňuje objektivní posouzení intenzity hluku či zvuku, natož dunění. Předložené videozáznamy nejsou způsobilé prokázat rušivý hluk z festivalu. Není zřejmé, jak bylo zařízení pro zachycení zvuku nastaveno. Účelem služebních kamer policie je dokumentovat obraz, záznam zvuku nemusí odpovídat věrnému zachycení zvukových poměrů v místě. Videozáznamy navíc nebyly provedeny formálně správným způsobem. Závěr správního orgánu uvedený v napadeném rozhodnutí, že na jednotlivých záznamech „je vždy zachycena hlasitá hudba z produkce Metronome festivalu,“ není udržitelný, neboť z žádného z videozáznamů nelze takové tvrzení bez dalšího dovodit.

I kdyby na některých úsecích videozáznamů byl slyšet „šum“, bez jednoznačné identifikace zdroje a bez vyloučení hluku z dopravy či jiných městských zvuků nelze dovodit, že jde o zvuky z festivalu Metronome. Podle obviněné není rozhodný ani rozsah akce. Z oficiálních akcí, které se ve stejném termínu v Praze konaly, obviněná dohledala Prague Ice Cream Festival nebo Troja festival, který probíhal 21. 6. 2025 od 21.30 hodin.

Obviněná napadenému rozhodnutí dále vytkla, že neobsahuje ani posouzení materiální stránky přestupku (společenské škodlivosti). Podle obviněné nelze vyloučit, že i případné formální naplnění skutkové podstaty přestupku by s ohledem na okolnosti nedosahovalo potřebné intenzity společenské škodlivosti.

Obviněná dále svým odvoláním napadla nedostatky výroku rozhodnutí. Výrok rozhodnutí považuje za neurčitý, když namítla, že neobsahuje popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Formulace „ve dnech 20. 6. 2025 a 21. 6. 2025 v době po 22 h“ použitá ve výroku napadeného rozhodnutí fakticky zahrnuje neurčitě dlouhou část noci a neumožňuje jednoznačně odlišit skutek od jiných událostí, ani jej spolehlivě porovnat s podklady rozhodnutí. Současně je namítáno, že festival Metronome je koncipován jako festival živé hudební produkce (koncertů), proto je nesprávné tvrzení ve výroku o „reprodukované“ hudbě.

Obviněná v odvolání také namítla, že hlavní město Praha nevyužilo možnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou výjimečné případy, v nichž je doba nočního klidu vymezena dobou kratší nebo při nichž nemusí být dodržována (§ 5 odst. 7 zákona o některých přestupcích). Právě v prostředí, kde není tento režim pro jednorázové akce vymezen obecně závazným předpisem, má v praxi zásadní význam příprava a koordinace před konáním samotné akce. Před zahájením festivalu probíhaly koordinační schůzky se zástupci Magistrátu hl. m. Prahy, na kterých se projednávala

zejména konkrétní organizační, bezpečnostní a hluková opatření a rovněž program festivalu. Správnímu orgánu obviněná vytkla, že podklady z těchto schůzek neopatřil, přestože mu obviněná poskytla potřebné informace k jejich zajištění. Tím se správní orgán připravil o klíčový skutkový podklad pro posouzení, jaká preventivní opatření byla předem nastavena, jaké byly reálně očekávané standardy prevence a kontroly, a zda obviněná postupovala při přípravě akce odpovědně a v dobré víře. K prokázání liberačních důvodů obviněná navrhovala také výsledky svědků zajišťujících produkční a technický chod festivalu. Správní orgán k těmto otázkám žádné dokazování neprovedl a učinil kategorické závěry o nedostatečnosti přijatých opatření. Obviněná netvrdí, že by jí byla přislíbena výjimka z nočního klidu, ale za účasti zástupců hlavního města Prahy a složek integrovaného záchranného systému včetně Policie ČR byly předem nastaveny parametry průběhu akce a opatření k minimalizaci negativních dopadů (včetně hluku). Tento kontext správní orgán zcela pominul a rozhodl v rozporu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a oprávněných zájmů dotčených osob dle § 2 odst. 3 správního řádu. Odmítnutí důkazního návrhu v odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádal. V této souvislosti je odvoláním namítána také vnitřní nekonzistence právních závěrů napadeného rozhodnutí, když na jednom místě je uváděno, že zákon nevylučuje konání společenské akce po 22.00 hodině, pokud nenarušuje noční klid, na dalším místě ale z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že liberační důvod podle § 21 přestupkového zákona by mohl být naplněn pouze ukončením veškeré produkce ve 22.00 hodin. Takový závěr neodpovídá zákonnému testu liberace.

Závěrem odvolání obviněná navrhla, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

Magistrát jako odvolací správní orgán přezkoumal ve smyslu ustanovení § 98 odst. 1 přestupkového zákona napadené rozhodnutí v plném rozsahu, nikoli pouze ve vztahu k odvolacím námitkám. Přezkoumal tedy zákonnost a odůvodněnost výroků odvoláním napadeného rozhodnutí, jakož i správnost postupu řízení, které napadanému rozhodnutí předcházelo.

V první řadě se Magistrát zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje takovou vadu, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí vždy a je důvodem k jeho zrušení v odvolacím řízení. Vlastní přezkum rozhodnutí úřadu městské části je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč úřad městské části rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Na druhou stranu ovšem nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy odvolatele o tom, jak měl správní orgán rozhodnout, respektive jak podrobně mělo být rozhodnutí odůvodněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, nebo nesrozumitelností. Obviněná namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Ačkoliv se Magistrát plně neztotožňuje se závěry úřadu městské části (viz níže), námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepřisvědčil. Úřad městské části se dostatečně zabýval námitkami obviněné v 7. odstavci na straně 9, 2. a 3. odstavci na straně 10 a 2. a 3. odstavci na straně 11 napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých podkladů úřad městské části při svém rozhodování vycházel (strana 4, 5, 6 a část str. 7 napadeného rozhodnutí) jakými úvahami se při hodnocení podkladů řídil (odst. 6 na straně 9) a o jaké důvody (právní i skutkové) opřel svůj právní názor, přičemž výroky napadeného rozhodnutí mají oporu v odůvodnění. V napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že správní orgán I. stupně odmítl návrhy obviněné na doplnění dokazování pro nadbytečnost. Důvod odmítnutí důkazních návrhů je tedy v napadeném rozhodnutí uveden také. Napadené rozhodnutí tak splňuje požadavky, které

správní řád v § 68 odst. 3 na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu klade a není nepřezkoumatelné.

Při vlastním přezkumu napadeného rozhodnutí již Magistrát ze spisu zjistil, že přestupkové řízení bylo zahájeno na základě oznámení přestupku, které úřad městské části obdržel dne 23. 7. 2025 od orgánu Policie ČR, a na základě podnětu, který obdržel dne 7. 7. 2025 od [REDAKCE]. Prvním úkonem v řízení bylo vydání příkazu ze dne 2. 9. 2025, č. j. MČ P7 310709/2025/OSA/KV, kterým byl obviněný uložen stejný správní trest za přestupek, jako v napadeném rozhodnutí. Příkaz byl zrušen podáním odporu. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a nařídil ústní jednání. Při ústním jednání, kterého se účastnil jednatel obviněného Martin Voňka a právní zmocněnkyně obviněného, bylo zaznamenáno vyjádření zmocněnkyně obviněného a bylo provedeno seznámení s podklady pro rozhodnutí. Ty představovaly písemnosti obsažené ve spisovém materiálu Policie ČR, kamerové záznamy, podnět [REDAKCE], opis z evidence přestupků obviněného a její výpis z rejstříku trestů. Obviněnému byla poskytnuta kopie spisového materiálu, včetně videozáznamů. Následně ještě obviněná před vydáním rozhodnutí poskytla písemné vyjádření a návrhy na doplnění dokazování. Poté bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ze způsobu důkazního řízení je patrné, že správní orgán I. stupně pochybil, když namísto provedení důkazu svědeckou výpovědí oznamovatelů či policistů učinil skutková zjištění výhradně z úředních záznamů orgánu policie a videozáznamů. Pokud jde o skutková zjištění učiněná výlučně z úředních záznamů, je takový způsob dokazování v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle které úřední záznam sám o sobě není způsobilý jako důkaz ohledně viny pachatele přestupku, nemůže sloužit jako jediný zdroj důkazu, resp. nemůže nahrazovat svědecké výpovědi. Stejně tak nelze svědecké výpovědi nahrazovat poznatky z videozáznamů o tom, co který oznamovatel sdělil na místě policistům při prověřování oznámení, neboť i tím je obcházen zákaz použít jako důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení (§ 137 odst. 4 správního řádu). Úřední záznamy a sdělení dotčených osob zachycená na videozáznamech lze v tomto ohledu použít ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu pouze jako jiný podklad, který logicky a komplementárně doplňuje ostatní důkazní prostředky. Dokazování výpověďmi svědků při novém projednání úřad městské části provede tak, aby svědci v rámci svých výpovědí uvedli, kdy, kde a jaký hluk je rušil.

Provádění důkazu videozáznamem ke zjištění skutečnosti, že z areálu Výstaviště vycházel hluk porušující noční klid, správní orgán I. stupně navíc neprovedl procesně správným způsobem.

Při dokazování audiovizuálním záznamem – jež je nutno považovat z důvodu absence speciální právní úpravy za specifický případ ohledání – je nezbytné, aby obecný soud zaprotokoloval vše významné, co při přehrání takového záznamu vnímal svými smysly, a aby umožnil účastníkům řízení se k takto provedenému důkazu vyjádřit a přizpůsobit mu případně svůj procesní postup; jinak se může dopustit porušení práv těchto účastníků ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (podle nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1247/20 ze dne 1. 9. 2020 (N 173/102 SbNU 18)).

Oprávněná úřední osoba úřadu městské části v rozporu s citovaným nálezem Ústavního soudu nezaprotokolovala při provádění důkazu, co smysly vnímala z předmětných videonahrávek a neumožnila tak obviněnému na skutková zjištění z videozáznamů adekvátně procesně reagovat ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Přitom je podstatné, že obsah videozáznamů není zcela jednoznačný, o čemž svědčí skutečnost, že interpretace videozáznamů ze strany správního orgánu v napadeném rozhodnutí byla pro obviněnou překvapující, neboť ta, na rozdíl od správního orgánu, nepovažovala videozáznamy za „nezpochybnitelný důkaz“ toho, že prostřednictvím hudby z festivalu Metronome docházelo k porušování nočního klidu na různých místech šesté, sedmé a osmé pražské městské části. Posouzením předmětných videozáznamů navíc odvolací správní

orgán zjistil, že závěr úřadu městské části spočívající v tvrzení, že „každý z videozáznamů je opatřen zvukovou stopou ... aby bylo možné rozlišit, že se nejedná např. o hluk projíždějící tramvaje nebo hlasitý hovor ... ale o silnou reprodukovanou hudbu,“ představuje svévolné hodnocení důkazu v podobě deformace důkazu, neboť z každého videozáznamu rozhodně silná reprodukováná hudba slyšet není.

Magistrát souhlasí rovněž s námitkou obviněné, že samotný protokol o měření hluku nemůže v posuzované věci sloužit jako korunní důkaz porušení nočního klidu. Noční klid ve smyslu zákona o některých přestupcích nelze posuzovat čistě podle technických norem určených ke zjišťování hygienických limitů hluku. Noční klid ve smyslu zákona o některých přestupcích představuje určitý sociálně-etický standard, tedy určitý pokojný stav. U přestupků proti veřejnému pořádku, jejichž objektivní stránka spočívá v porušení nočního klidu, má proto význam, zda byl hluk v dané době, místě a intenzitě objektivně rušivý. Porušení nočního klidu se v řízení o přestupku prokazuje zejména svědeckými výpověďmi dle § 55 správního řádu, a to nejen oznamovatelů, tj. osob, které se cítily být hlasitou hudbou v nočních hodinách rušeny, ale také zasahujících policistů. Správní orgán nemůže činit skutkové závěry ohledně porušení nočního klidu pouze na základě technického protokolu s naměřenými výsledky v řádu jednotek desítek decibelů, byť by z interpretační části takového protokolu vyplývalo, že produkce festivalu byla na měřených místech rušivá. Předmětný protokol byl vypracován pro potřeby pronajímatele a není znaleckým posudkem, ze kterého by mohl správní orgán bez odborných znalostí z oblasti akustiky bez dalšího vycházet. Protokol o výsledcích měření hluku lze proto v dané věci použít jako podpůrný, nikoli však rozhodující důkaz.

Z protokolu o měření hladiny hluku ovšem vyplývá, že dne 21. 6. 2025 probíhal v areálu Výstaviště také IceCream festival. Stejně tak z protokolu vyplývá, že po konci produkce na Metronome festivalu dne 21. 6. 2025 byla zřetelná hudební produkce z parku Stromovka. Bude proto úkolem správního orgánu v rámci nového projednání ověřit, zda nemohlo dojít k rušení nočního klidu i těmito nebo jinými akcemi, resp. zda nemohlo dojít k záměně zdroje hluku, který oznamovatele rušil.

Za podstatný nedostatek dokazování považuje Magistrát dále skutečnost, že správní orgán I. stupně neprovedl v řízení jakýkoli důkazní prostředek, ze kterého by bylo možné prokazovat, že Metronome Festival probíhající v Praze na Výstavišti v roce 2025 pořádala právě obviněná. Ve spisu je sice založen výpis z obchodního rejstříku obviněné (který však nebyl jako důkazní prostředek proveden a v napadeném rozhodnutí není ani jako podklad označen), avšak chybí dokazování např. smlouvou o podnájmu prostor v areálu Výstaviště Praha pro akci Metronome 2025, ze které by bylo možné dovozovat, že k porušení nočního klidu došlo při činnosti obviněné, jak vyžaduje § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Jedná se o důkaz dostupný z registru smluv (<https://smlouvy.gov.cz>). Otázka pořadatelsví předmětné akce není notorií, kterou by nebylo třeba dokazovat.

Ve výrokové části napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že se obviněná přestupku dopustila z nedbalosti, což správní orgán I. stupně dále rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoli přestupkový zákon pojímá přestupkovou odpovědnost právnické osoby jako objektivní, tj. bez zavinění [viz § 20 a § 93 písm. d) přestupkového zákona]. Souhlasit lze i s námitkou obviněné o nedostatečném popisu skutku, když z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, v jakém časovém úseku a na kterých místech (alespoň některých z nich) mělo k porušení nočního klidu docházet. Ve výroku o správním trestu bylo uvedeno nesprávné ustanovení zákona, podle kterého byla ukládána pokuta. Výrok napadeného rozhodnutí obsahuje údaj, že pokuta byla uložena podle § 5 odst. 3 písm. b) přestupkového zákona, ačkoli pokud se jednalo o opakované spáchání přestupku, mělo být uvedeno ust. § 5 odst. 4 písm. a) přestupkového zákona.

Za pochybení správního orgánu I. stupně považuje Magistrát dále tu skutečnost, že ze spisu nevyplývá, jakým způsobem a zda vůbec úřad městské části zkoumal, zda ve věci není založena

překážka řízení ve smyslu § 77 přestupkového zákona, když z odpovědi Městské policie hl. m. Prahy ze dne 4. 7. 2025, č. j. MPPH 69914/2025, kterou ke svému podnětu poskytl [REDAKCE], vyplývá, že městská policie v souvislosti s pořádáním akce Metronome Prague 2025 v areálu Výstaviště Praha učinila vůči správnímu orgánu tři oznámení přestupku na rušení nočního klidu. Ve spisu úřadu městské části přitom taková oznámení městské policie založena nejsou, tudíž stav spisového materiálu vzbuzuje podezření, že v téže věci již bylo proti obviněné zahájeno řízení jiným správním orgánem.

Ostatní odvolací námitky Magistrát neshledal důvodné.

Námitka, že byly použity stížnosti ze dne 22. 6. 2025, kdy se festival vůbec nekonal, není důvodná proto, že napadené rozhodnutí v této části sice vychází z úředního záznamu orgánu policie ze dne 22. 6. 2025 (jedná se o úřední záznam Místního oddělení Kobylisy č. j. KRPA-198534-1/PŘ-2025-001122), který se ale zjevně týká prověřování oznámení přijatých ještě předchozího dne 21. 6. 2025 před půlnocí, kdy se festival konat měl.

K námitce obviněné, že správní orgán neprovedl místní šetření v lokalitách, odkud přicházely stížnosti, Magistrát uvádí, že takový způsob dokazování nepovažuje za nezbytný. Nezáleží na tom, zda byly v řízení zjištěny i osoby, které předmětný hluk nerušil. Představa, že určitý zvuk bude za všech okolností rušivý pro každého jednotlivce, je lichá již s ohledem na individuální vnímání hluku každým jedincem, jakož i proto, že samozřejmě existují lidé, kteří hudební festivaly určitého žánru přímo vyhledávají a naopak vítají, mohou-li hudbu z festivalu poslouchat z venku i v noci např. při otevřeném okně. Podstatné pro posouzení otázky porušení nočního klidu je, zda mezi takové osoby patří také oznamovatelé, což správní orgán teprve zjistí jejich výsledkem. Zda došlo k porušení nočního klidu posuzuje správní orgán v mezích správního uvážení sice na základě subjektivního vnímání dotčených osob, avšak zohledňuje také to, jak by daný hluk působil na jakéhokoli jiného průměrného člověka.

Navrhované místní šetření k ověření skutečnosti, zda v lokalitách, odkud byla přijímána oznámení o rušení nočního klidu, je vůbec možné slyšet zvuk hudebního festivalu z areálu pražského Výstaviště, je nereálné. V praxi by znamenalo uspořádání nočního koncertu správním orgánem. Takovýto vyšetřovací pokus by pro přestupkové řízení ani nebylo potřeba provádět; jak již bylo uvedeno, standardně k prokazování porušení nočního klidu postačí svědecké výpovědi.

Otázka posuzování věrohodnosti osob, které učinily oznámení o rušení nočního klidu, může být posouzena až v návaznosti na budoucí svědecké výpovědi. Z obecného hlediska lze nicméně uvést, že samotná skutečnost, že oznamovatelé hlásí rušení nočního klidu opakovaně, případně že se společensky angažují a vymezují se proti pořádání venkovních hudebních festivalů v nočních hodinách, věrohodnost svědků nesnižuje.

Důvodná není ani námitka obviněné, že správní orgán neposuzoval společenskou škodlivost přestupku. Podle konstantní judikatury jsou formální znaky přestupku zpravidla koncipovány tak, aby v běžných případech naplňovaly i jeho materiální stránku. K absenci materiálního znaku tak dochází pouze za výjimečných okolností, které vylučují, aby byl jednáním porušen či ohrožen právem chráněný zájem společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2025, č. j. 5 As 282/2023 30). Při porušení nočního klidu pořádáním hudebního festivalu takové výjimečné okolnosti zpravidla nepřicházejí v úvahu. Společenská škodlivost je v takových případech s ohledem na používání technických zesilovačů zvuku naopak vyšší v porovnání např. s některými nahodilými projevy porušujícími noční klid fyzickými osobami. Dle konstantní judikatury správních soudů tam, kde splývá materiální a formální znak přestupku, není třeba zevrubného odůvodňování, a naopak postačí i jen stručné konstatování, že je společenská škodlivost dána. Z odůvodnění

poměrně přísného správního trestu v napadeném rozhodnutí přitom vyplývá, že závažnost přestupku, a tedy i jeho společenskou škodlivost, považoval správní orgán I. stupně za vysokou.

K odvolací námitce týkající se zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek Magistrát nejprve poukazuje na ust. § 21 odst. 1 přestupkového zákona, které stanoví, že *„Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“* Podle druhého odstavce téhož paragrafu platí, že *„Právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku.“*

Z citovaného textu zákona je patrné, že není úlohou správních orgánů, aby snášely důkazy k prokázání liberačních důvodů, nýbrž naopak je věcí obviněné právnické osoby, pokud se chce odpovědnosti za přestupek zprostit, aby sama v řízení uvedla a doložila, v čem konkrétně spočívalo její úsilí k zabránění přestupku, a jakým konkrétním způsobem kontrolovala dodržování přijatých opatření ze strany osob, jejichž jednání je právnické osobě přičitatelné ve smyslu § 20 odst. 2 přestupkového zákona. Musí také sama prokázat, jaká nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku učinila. V první řadě obviněná v řízení žádným způsobem nedoložila, jaká konkrétní protihluková opatření učinila. Z jejích vyjádření vyplývá, že pasivně čekala na obdržení stížností, na jejichž základě by teprve pověřený pracovník udílel pokyny zvukařům k úpravě hlasitosti, což osvědčuje zjevnou nedostatečnost přijatých opatření. Obviněná neposkytla správnímu orgánu ale také žádný důkaz, že vykonávala povinnou nebo potřebnou kontrolu nad fyzickými osobami, které míru hluku při průběhu festivalu ovlivňovaly. Že by kontrolu takových pověřených osob obviněná prováděla, dokonce v řízení ani netvrdila. Již z toho vyplývá, že nebyly naplněny podmínky pro zproštění odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Úspěšně se obviněná nemůže domáhat ani ochrany práv nabytých v dobré víře. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře podle § 2 odst. 3 správního řádu se týká ochrany práv, která vznikají ze správních rozhodnutí, resp. i z jiných veřejnoprávních aktů podle části čtvrté správního řádu. Případné koordinační schůzky se zástupci hlavního města Prahy či složek Integrovaného záchranného systému nemohly ze své povahy vyústit ve správní rozhodnutí či jiný správní akt, kterým by obviněná nabyla jakákoli práva. Současná právní úprava neumožňuje udělování individuálních výjimek z nočního klidu pro pořádání konkrétní akce. Doba nočního klidu není na území hlavního města Prahy regulována odlišně od zákona obecně závaznou vyhláškou a noční klid v Praze platí vždy od 22.00 hodin do 06.00 hodin, jak stanoví § 5 odst. 7 zákona o některých přestupcích.

Magistrát závěrem konstatuje, že shora uvedené vady řízení způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou nebylo možné odstranit změnou napadeného rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. Proto bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Při novém projednání věci je správní orgán I. stupně povinen provést dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy, zejména doplnit řízení o svědecké výpovědi oznamovatelů, případně i zasahujících policistů a řádně zjistit, kdy, kde a jaký hluk měli tito svědci vnímat. Současně musí procesně správným způsobem provést důkaz videozáznamy včetně protokolace všech smyslových vjemů a umožnit obviněné na tato zjištění bezprostředně reagovat. Protokol o měření hluku může být použit jen jako podpůrný podklad, nikoli jako rozhodující důkaz porušení nočního klidu, a správní orgán musí zvážit i možnost, že rušení mohlo pocházet z jiných současně probíhajících akcí či zdrojů. Správní orgán je dále povinen opatřit a provést důkazy prokazující, že Metronome Festival 2025 pořádala právě obviněná, a odstranit vady výroku,

zejména správně vymezit místo a čas spáchání skutku, uvést správnou zákonnou kvalifikaci výroku o trestu a neuvádět formu zavinění, která se u právnické osoby nezkoumá. Zároveň musí ověřit, zda ve věci není dána překážka řízení podle § 77 přestupkového zákona v souvislosti s možnými oznámeními městské policie. Teprve na základě takto doplněného, procesně bezvadného a úplného dokazování může správní orgán znovu rozhodnout o tom, zda byla obviněná odpovědná za porušení nočního klidu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

v z. JUDr. Martina Staňková

vedoucí oddělení právního

podepsáno elektronicky

Mgr. Pavel Štefaňák

ředitel odboru Živnostenského a občanskosprávního

Rozdělovník:

datovou schránkou do vlastních rukou

1. Mgr. Anna Koller, advokátka, IDDS: hhk5n2p